

Hồi 15

Cái chết đầy bi thảm

Nắm nhìn vùng nước xoáy chảy ào ạt không ngừng, Nga Mi Nữ dường như xúc động tâm tình mãnh liệt. Bà đưa tay lên sờ gương mặt ngọc mang đầy tì vết của mình mà bàng hoàng ngổ ngẩn.

Bà ta đang mơ màng nghĩ đến người bạn trăm năm của mình là Liên Hải Thiên, giờ đây cách biệt ở phương trời. bà lại nghĩ đến đứa con gái cưng đã xa cách hơn mười năm nay. Không ngăn được cơn xúc động, từng hàng châu rơi lả tả.

Tuyết Lăng đứng bên cạnh khê thưa:

- Xin chủ mẫu hãy dần cơn xúc động mà giữ gìn sức khỏe.

Trong cảnh sương lam mờ ảo, giữa đại hải trùng dương bỗng thoáng hiện một chiếc thuyền, có ba cây cột buồm cao ngất ngưởng.

Trước mũi có cắm một ngọn cờ to tướng, trên cờ vẽ một chiếc đầu lâu trắng hếu, trông thật là kinh rợn.

Dưới chiếc đầu lâu đó là một hàng chữ đỏ rực, viết bằng máu thắm:

"Địa Ngục Môn".

Trên thuyền có những chiếc đèn treo lổm đổm, thoát ẩn thoát hiện trên mặt biển mênh mông bát ngát. Xa trông, dường như một con quái vật khổng lồ.

Trên thuyền, có cất một cái lầu nhỏ, sơn son thiếp vàng thật là lộng lẫy. Từng đợt sóng tràn tới, làm cho chiếc lầu con chòng chành, nghiêng ngả.

Trên mũi thuyền, có một toán người lưng nách, đang xếp hàng chữ nhất, trên tay thảy đều lăm lăm cầm một lưỡi dao sáng ngời.

Cả thảy đều giương cặp mắt thèm thuồng, nhìn về cuối thuyền, thái độ cực kỳ đề tiện.

Thì ra có một đám mỹ nữ, người nào người nấy thảy đều thuộc hạng người nhan sắc mặn mà, ăn mặc cực kỳ sang trọng, đang lũ lượt kéo lên mũi thuyền. Họ vừa đi vừa làm những cử chỉ cực kỳ khiêu gợi.

Chỉ có một điều làm cho người ta kinh ngạc là sau khung cảnh phi thường, hấp dẫn đó, bầu không khí ba bề bốn bên lại nặng nề cơ hồ nghẹt thở.

Mây mờ bao phủ, sát khí đằng đằng, mọi người im lặng. Một sự im lặng thật là đáng sợ.

Cốc, cốc, cốc...

Có tiếng gậy sắt khua vào ván thuyền nghe "công cốc". Chợt Thất hải bá vương thành linh xuất hiện. Ông buông ra một chuỗi cười đánh ác, nói rằng:

- Kim đảo chủ dời gót ngọc đến đây làm cho kẻ hèn này lấy làm hân hạnh. Nhưng chẳng biết đảo chủ có điều chi cần giải quyết.

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, một nụ cười tao nhã, khẽ cau mày nói:

- Đại vương là một bậc anh hùng danh vang bốn biển, thấy nhiều hiểu rộng, giờ đây xin nói thẳng, tôi sở dĩ đến đây chỉ cốt cùng Đại vương buôn bán một chuyến.

Thất Hải Bá Vương cười hềnh hếch:

- Bản đại vương từ nào đến giờ, hề buôn bán thì có lời chứ không có lỗ, và muốn làm sao cho vốn một lời mười.

Kim Ngọc Kỳ Hương cười trong trẻo, trả lời:

- Đại vương yên chí, bản đảo chủ bao giờ cũng để cho người buôn bán với mình hưởng nhiều quyền lợi... Kìa... Đại vương hãy xem đoàn mỹ nữ có phải đều là những trang sắc nước hương trời không?

Thất Hải Bá Vương đưa cặp mắt thèm thuồng, ngắm nhìn những người đẹp đoạn hất hàm hỏi:

- Giá cả thế nào?

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười nói rằng:

- Đại vương là tay buôn bán lão luyện, có lẽ dư hiểu những nàng này đều thuộc giá trị liên thành. Tôi phải tốn rất nhiều công phu tìm kiếm, chọn lọc khắp bốn phương trời.

Thất Hải Bá Vương khẽ nhip thanh gậy sắt trên ván thuyền nghe công cốc mà chẳng trả lời.

Kim Ngọc Kỳ Hương nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Nhưng mà buôn bán còn phải xem thời vận. Nghe đâu Đại vương chuyến này vừa buôn lỗ phải chăng?

Thất Hải Bá Vương giật mình đánh thót, ông ta vụt nhớ tới trong chuyến đi vừa qua bị Độc thư sinh đánh cho một trận tơi bời, thật là mất mặt.

Nghĩ đến đây ông ta hổ thẹn sắc mặt đỏ bừng.

Kim Ngọc Kỳ Hương lạnh lùng nói:

- Buôn bán cần phải biết số vốn là bao nhiêu. Hàng hóa của ta Đại vương đã xem rõ, vậy bây giờ Đại vương hãy cho ta xem vốn liếng của Đại vương là bao nhiêu.

Thất Hải Bá Vương biết rằng Kim Ngọc Kỳ Hương tuy có sắc đẹp bề ngoài nhưng bên trong tánh tình xảo trá đa đoan, vì vậy mà ông ta trầm ngâm suy nghĩ, đoạn trả lời:

- Kim đảo chủ muốn vốn liếng như thế nào xin nói rõ để ta còn nghĩ lại.

Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời:

- Nghe rằng nghề lặn lội của Đại vương đệ nhất thiên hạ, nhưng chẳng biết có thể dám xuống hai vùng nước xoáy gần đây?

Thất Hải Bá Vương thở phào một hơi khoan khoái, cười ồ ồ nói:

- Bản Đại vương tung hoành bốn biển, chỗ nguy hiểm đến bậc nào cũng từng trải qua, lọ là hai vùng nước xoáy tầm thường như thế này.

Kim Ngọc Kỳ Hương cười hể hả:

- Nếu vậy thì vốn liếng của Đại vương khá hùng hậu đó, việc buôn bán này rất có nhiều triển vọng.

Thất Hải Bá Vương cười khoái trá, giương con mắt độc nhãn nhìn về phía đoàn mỹ nữ bằng một vẻ thèm thuồng man rợ.

Ông ta quay lại nói với Kim Ngọc Kỳ Hương:

- Kim đảo chủ muốn ta xuống Hải nhãn làm gì?

Kim Ngọc Kỳ Hương cau mày nói:

- Ta muốn Đại vương xuống đó để tìm một món bảo vật.

- Món bảo vật đó là gì?

- Chắc có lẽ Đại vương đã biết, đó là một trong ba món bảo vật đang làm xôn xao làng võ bây giờ, gọi là Đa tâm thánh kinh. Nghe nói quyển sách này có ghi một lối luyện võ công cực kỳ kiến hiệu. Người học có thể chia hai tay ra sử dụng bằng hai lối võ khác nhau, sức địch muôn người.

- Ha ha ha... theo ta thấy thì với công lực của Kim đảo chủ ngày nay không cần phải luyện thêm nữa, chắc Kim đảo chủ còn có dụng ý gì khác?

Kim Ngọc Kỳ Hương chỉ trả lời bằng một nụ cười bình thản, lạnh lùng nói:

- Thú thật với Đại vương, Đại vương đã có chí muốn tung hoành bốn biển, thì bản Đảo chủ cũng có lòng muốn xưng hùng xưng bá trên toàn cõi Trung nguyên. Đa tâm thánh kinh mà lọt vào tay ta rồi thì Thiên La giáo chủ tức khắc qui hàng, tới chừng đó, ta thừa kế mà trừ Hải Ma đi, như vậy trong gầm trời này, còn ai là kẻ đối thủ với ta nữa?

Bà nói xong mỉm một nụ cười kinh rợn, ánh mắt lộ ra những tia sáng đầy dã tâm.

- Làm xong việc này, Kim đảo chủ sẽ thù lao cho ta bằng món chi.

Kim Ngọc Kỳ Hương chỉ tay vào đám thiếu nữ mỹ miều nói:

- Ta sẽ tặng hết những người ngọc này cho Đại vương hưởng dụng.

Thất Hải Bá Vương ngửa cổ cả cười, tiếng cười vang vang khắp mặt biển, ông ta hỏi:

- Kim đảo chủ có biết tại sao ta chẳng nề đường xa vạn dặm, vượt đại hải trùng dương đến đây để làm gì chẳng?

- Ta không cần biết?

Thất Hải Bá Vương chớp chớp con mắt xanh rờn đầy sát khí, đưa ba ngón tay ra trước mặt, nói một câu hách dịch:

- Bản Đại vương cũng vì ba món bảo vật này mà đến đây.

Kim Ngọc Kỳ Hương nghe nói, sa sầm nét mặt, sát khí đằng đằng. Nhưng Thất Hải Bá Vương vừa động thanh gậy sắt xuống ván thuyền, vừa nói một cách say sưa khôn tả:

- Nhưng mà Đa tâm thánh kinh thì kẻ hèn này xin nhường cho đảo chủ để hoàn thành cuộc mua bán này, còn thanh bảo kiếm thì ta cũng không cần thiết lắm, chỉ có con Bích Cơ chưa lọt vào tay ta thì thật là một điều ân hận.

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười, hỏi nhỏ:

- Đại vương nhất quyết muốn bắt cho được con Bích Cơ?

- Lễ tự nhiên!

- Hừ! Đại vương có biết ta là ai không?

Thất Hải Bá Vương giật mình, trở mắt ra nhìn tên nữ ma đầu có một sắc đẹp đầy quyến rũ, nhưng trên mình bà ta bao trùm một bức màn bí mật.

Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ gất gồng:

- Con Bích Cơ chính là cháu của ta, ta là dì của nó.

Câu nói này vừa thoát ra khỏi cửa miệng của Kim Ngọc Kỳ Hương thì Thất Hải Bá Vương giật mình sững sốt như một người vừa trúng phải đòn độc, vừa sượng sùng, vừa hổ thẹn.

Nào ngờ Kim Ngọc Kỳ Hương lại nói một câu ngoài sự tưởng tượng của Thất Hải Bá Vương nên hắn sững sờ, ngơ ngác, lâu lắm mới định thần, hỏi:

- Kim đảo chủ nói thật hay nói đùa?

Kim Ngọc Kỳ Hương cười lạnh nhạt nói tiếp:

- Người cho ta là hạng người gì? Nhưng bản đảo chủ có một điều kiện.

Thất Hải Bá Vương như mở cờ trong bụng, hỏi:

- Kim đảo chủ cứ nói rõ điều kiện, kẻ hèn này sẽ hết lòng lo liệu.

Kim Ngọc Kỳ Hương lạnh nhạt trả lời:

- Ta cũng chẳng làm khó dễ chi người. Ta chỉ muốn khi ta nắm hết giềng mối làng võ Trung nguyên rồi thì mi phải hủy bỏ danh hiệu Thất Hải Bá Vương đi, mang hết thủ hạ về qui thuận với ta.

Thất Hải Bá Vương ngửa cổ cười ha hả. Những vết sẹo trên khuôn mặt của ông ta căng ra một cách đáng sợ. Ông ta trả lời rồn rảng:

- Đó là lẽ tự nhiên... lẽ tự nhiên.

Rồi ông đổi giọng, hỏi một câu thiết yếu:

- Nhưng chỉ nói suông cũng không tin chắc, Kim đảo chủ định khi nào mang Bích Cơ đến trao cho ta?

Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời một câu sắc lạnh:

- Từ xưa đến nay, hễ là người đẹp thì phải trải qua thiên nan mới có thể nhận được vào tay. Việc này còn phải chờ xem mi có hưởng được phúc trời và lòng trung thành đối với bản đảo chủ như thế nào mới định được.

Thất Hải Bá Vương nở một nụ cười nịnh bợ:

- Tôi xin nghe lời chỉ bảo của Đảo chủ.

Kim Ngọc Kỳ Hương ôn tồn nói:

- Bản đảo chủ đối với người dưới tay luôn luôn cho hưởng nhiều quyền lợi. Đây này, chúng nó là mười hai đứa Kim Thoa và Tử La Sát Quyên Quyên, cả bọn xin lưu lại hầu mi ngay từ giờ này.

Quyên Quyên đứng gần Kim Ngọc Kỳ Hương nghe bà ta truyền lệnh này, bất giác kinh hoàng thất sắc, hốt hoảng kêu lên:

- Thưa sư phụ.

Kim Ngọc Kỳ Hương quắc mắt:

- Mi theo ta mấy mươi năm nay mà không biết lệnh truyền của ta không bao giờ thay đổi, kẻ nào dám chống lại thì sẽ thọ lấy tai ương.

Quyên Quyên cố gắng tranh biện:

- Nhưng mà, Độc thư sinh...

Kim Ngọc Kỳ Hương quắc cặp mắt sáng như gương, cắt ngang câu nói.

Bà ta lạnh lùng bảo:

- Mười hai đứa Kim Thoa và con Quyên Quyên đây vốn là một món quà để tặng riêng cho Độc thư sinh. Nhưng thôi, bây giờ ta hãy hiến trước cho mi dùng thử.

Thất Hải Bá Vương kinh ngạc kêu lên:

- Độc thư sinh?

Kim Ngọc Kỳ Hương lại nạt:

- Đồ tiện tì, mi còn chưa bước tới để hầu Đại vương?

Quyên Quyên biết sư phụ của mình thủ đoạn rất là cay độc, nên cắn răng gượng mỉm cười, thống lĩnh mười hai vị Kim Thoa đồng nhẹ nhàng lướt tới vây quanh Thất Hải Bá Vương.

Quyên Quyên xá chào, đoạn dịu dàng nói:

- Kẻ nô tỳ là Quyên Quyên xin ra mắt Đại vương.

Thất Hải Bá Vương cười danh ác:

- Khá khen cho người đẹp, có phải mi chuẩn bị từ trước để dành cho Độc thư sinh?

Quyên Quyên mơ màng ngẩng đầu nhìn lên, khẽ gật.

Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ:

- Hay lắm! Ta đang cần người đẹp của Độc thư sinh.

Lão như một con sói đang cơn đói lòng. Lão ta bất chấp Kim Ngọc Kỳ Hương đứng đấy, vừa buông ra một chuỗi cười đậm đắng, chồm tới chộp lấy thân hình bé bỏng của Quyên Quyên siết chặt vào lòng.

*

* *

Trời nghiêng đất ngã, quay cuồng hỗn loạn, Đường Luân rơi tòm vào vùng nước xoáy. Sức hút mạnh mẽ vô biên của dòng nước cuốn chàng đi sâu vào lòng biển cả. Dù vậy, chàng vẫn cố gắng chống chọi lại.

Không lâu lắm, nước lạnh làm cho chàng tỉnh táo. Tay nắm chặt chuôi gươm, chàng chống chọi với sức nước một cách mãnh liệt vì Đường Luân những tưởng rằng sức nước sẽ cuốn chàng đi sâu, đi sâu mãi.

Nào ngờ, sức nước không mạnh như chàng tưởng tượng, chỉ đảo vài vòng là thân hình của chàng chạm phải đá ngầm và nhờ đó mà tinh thần chàng tỉnh táo trở lại.

Nhìn thấy ba bề bốn bên toàn đá ngầm lởm chởm.

Một tia hy vọng nổi lên trong óc. Chờ cho dòng nước cuốn chàng trôi gần tới một mỏm đá, Đường Luân thét lên một tiếng, vùng dậy chộp lấy mỏm đá.

Còn cánh tay kia thì dùng Hỏa long thần kiếm đâm một nhát vào đá để làm điểm tựa, khó khăn lắm chàng mới trèo được lên mỏm đá.

Sương mù trên biển càng lúc càng dày đặc, Đường Luân nghe thấy cơ thể của mình lạnh lắm, tứ chi lại bải hoải vô cùng. Chàng biết mình đang thọ thương rất nặng.

Đang mơ màng đảo mắt nhìn quanh, phưởng phất thấy từ đằng xa thoáng hiện một cánh buồm, chàng giựt mình thầm nghĩ:

- Không biết đây là thật hay là ảo giác?

Chàng lắng tai nghe ngóng, quả thật có tiếng khua nước nghe bì bõm.

Đường Luân mừng lắm, một tia hy vọng lóe lên trong trí. Chàng muốn lớn tiếng kêu lên nhưng mà gió biển bốn phương thổi lên ào ạt, chàng nghĩ có kêu cũng là vô ích.

Suy đi nghĩ lại, chàng quyết định dùng một cách khác. Thế là hít một hơi dài dưỡng khí, Đường Luân lại phóng mình xuống nước, lặn một mạch về phía chiếc thuyền.

Tư tưởng cầu sinh đã đem đến cho chàng một nguồn sức mạnh. Vừa lặn vừa lợi một chập thì hai bàn tay của chàng đã sờ đụng vào ván thuyền.

Ngẩn đầu nhìn lên, thấy biển thuyền cao lắm, thần trí mơ hồ, Đường Luân gắng gượng bơi vòng quanh chiếc thuyền. Bỗng chàng reo lên một tiếng mừng rỡ, vì chàng vừa nắm được sợi giây buộc mỏ neo của chiếc thuyền.

Như nắm được nguồn sinh mệnh của mình, Đường Luân hăng hái phăng lần... phăng lần lên.

Thân hình của chàng trôi tới biển thuyền, cắn răng nhún mạnh một cái, Đường Luân nhẹ nhàng rơi xuống ván thuyền êm như rượu.

Sự xuất hiện đột ngột của Đường Luân làm cho người có mặt trên thuyền thấy đều giật mình kinh dị. Một tên râu ria xồm xoàm thét hỏi:

- Ai?

Những ánh mắt sáng ngời thấy đều tập trung vào mình của Đường Luân.

Gắng gượng lắm mới đứng vững được, chàng mơ hồ cảm thấy những người đứng lúc nhúc trên thuyền phăng phát như đã từng chiến đấu với mình.

Gắng gượng thu hết hơi tàn, Đường Luân nạt lên một tiếng để ra uy, tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ. Chàng nghe thấy cơ thể của mình rã rời, thanh Hỏa long thần kiếm nặng trĩu trong tay.

Mắt hoa đầu vầng, dom đóm nổ đầy nước mắt.

*

* *

Đây nói về Thất Hải Bá Vương buông ra hai tiếng cười man rợ, dúm chòm râu của mình vào môm của Quyên Quyên.

Quyên Quyên nhắm nghiền cặp mắt, phó mặt cho hắn siết chặt lấy mình:

Thất Hải Bá Vương hầm hừ:

- Mi là con tiện tì của thằng Độc thư sinh phải chăng?

Thình lình, thú tính của hắn bộc phát. Trước mặt công chúng hắn vươn bàn tay man rợ cào rách thân áo trước của Quyên Quyên. Cặp mắt của hắn bốc ngời những ánh lửa tình dục, cơ hồ như muốn nuốt sống lấy Quyên Quyên.

Nàng thất sắc kinh hoàng, run rẩy trước cơn mưa gió phủ phàng của con thú dã thú.

Lòng nàng cơ hồ tan nát, nhưng nghĩ rằng sư phụ đang đứng ở sau lưng mình, nếu mình có một chút kháng cự thì sẽ chết ngay tức khắc và đồng thời sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt lại Độc thư sinh, gặp mặt lại người mà mình thâm yêu trộm nhớ.

Nàng cắn răng nhắm mắt phó mặt cho định mệnh.

Bên tai nàng vang lên tiếng cười dâm loạn của Thất Hải Bá Vương:

- Kim đảo chủ... xin tha thứ... xin tha thứ cho kẻ hèn này... bắt đầu thô bạo rồi đó...

Kim Ngọc Kỳ Hường không trả lời, bà ta chỉ đưa mắt ngấm nhìn một chiếc bóng mờ đang từ phía dưới bay vút qua biển thuyền để rồi là đà rơi xuống.

Chính vào lúc Thất Hải Bá Vương đang mê mẩn trước con người ngọc thì tiếng hét của Đường Luân vang lên như một tiếng sét, nó cơ hồ như một gáo nước lạnh đập tắt ngọn lửa dục tình đang bùng bùng bốc cháy tâm can của lão.

Quay đầu nhìn lại, thấy đó chính là Độc thư sinh lão ta ngỡ như một người vừa tỉnh giấc chiêm bao. Trên khuôn mặt đầy vết sẹo của hắn nổi lên những vết hằn ghê rợn.

Từ từ... lão nới rộng vòng tay trên vai của Quyên Quyên, buông ra một tiếng kinh rợn.

Không biết từ đâu đưa đến cho Quyên Quyên một nguồn can đảm, bất thành linh nàng vẩy sút khỏi vòng tay của Thất Hải Bá Vương bay về phía Đường Luân, nấp sau lưng chàng.

Chính vào lúc đó thì Đường Luân tứ chi rời rã, cơ hồ gượng đứng không vững. Chợt thấy một chiếc bóng mờ chạy lại sau lưng mình, chàng không biết đó là bạn hay thù, vội vớ lấy găng gượng đứng vững.

Nhưng... mắt bỗng hoa lên, mặt mày choáng váng, chàng lão đảo rú người ra như một cành cây đổ trong cơn phong ba bão tố.

Quyên Quyên giật mình đánh thót. Bấy giờ nàng mới phát giác trên mình của Đường Luân máu me be bét, hòa lẫn với nước biển làm cho toàn thân ướt lờn ngoi, gương mặt hào hùng khí khái của Đường Luân bấy giờ xanh như tàu lá.

Quyên Quyên thâm tâm chua xót, nàng rú lên một tiếng, đỡ Đường Luân vào lòng, hướng về Kim Ngọc Kỳ Hường, nàng khản khoản:

- Sư phụ, xin sư phụ nủ lòng thương xót, cứu hấn một phen!

Thất Hải Bá Vương như một con mèo bị cắt tai, nhìn món vũ khí của mình lăm bằm:

- Kim đảo chủ, thằng Độc thư sinh này đối với tôi có một mối huyết hải thâm thù, xin đảo chủ hãy nể tình tôi mà trao nó cho tôi giải quyết.

Nói rồi giơ cao thanh thiết trượng dậm đánh xuống đầu của Đường Luân.

Quyên Quyên kêu lên cơ hồ gần lạc giọng, để cầu xin bọn thập nhị Kim Thoa tiếp tay, nhưng ai nấy vẫn lạnh lùng không một người cựa cựa.

Sự tuyệt vọng làm cho nàng bình tĩnh lại, ánh mắt van xin đã từ từ đổi sang nóng bỏng vì căm hờn.

Nàng thét lên một tiếng rùng rợn, bất thành linh vùng dậy, rút trong ống tay áo ra một cặp Nga Mi thích, đâm vù vào hậu tâm của Thất Hải Bá Vương.

Thất Hải Bá Vương thành linh nghe thấy gió dậy vì vèo, vội lách mình bước sang ba bước, nhưng ngọn Nga Mi thích cũng đâm thủng vào áo giáp của ông ta, cách lần da chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Đâm hụt một đòn, Quyên Quyên lại gầm lên dữ dội:

- Ta liều chết với mi.

Thất Hải Bá Vương nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, dùng thanh gậy sắt tung ra một đòn Đoạn khán thần phong để chọi lại hai đường Nga Mi thích đâm tới vèo vèo.

Trong lúc đó thì món binh khí bên tay tả của ông là Kim câu sẽ lên móc một đường hiểm ác vào dạ dưới của Quyên Quyên.

Một tiếng "cảng" vang lên, hai món binh khí va chạm vào nhau, Quyên Quyên tê rần hổ khẩu, thân hình lão đảo, nhưng muốn hộ vệ cho Độc thư sinh, nàng vẫn gắng gượng chống chọi lại, không tránh không né.

Và đường Kim câu lóe lên, móc thẳng vào dạ dưới của nàng, một màu máu đào bay ra phát phới.

Quyên Quyên rú lên một tiếng bi thảm, ôm lấy cặp Nga Mi thích của mình mà rũ người ra như một cành hoa trong gió loạn. Nàng phủ phục trên mình của Đường Luân mà từ từ xuôi tay nhắm mắt.

Thất Hải Bá Vương nhìn thấy một người con gái đẹp như hoa, chết một cách bi thảm dưới Kim câu của mình, bất giác trong lòng sinh ra hối hận.

Ông ta chớp nhanh con mắt sáng ngời, quay lại nói với Kim Ngọc Kỳ Hương:

- Thật là đáng tội, tôi vì lỡ tay.

Kim Ngọc Kỳ Hương bình thản như không có việc gì xảy ra, cười lạnh nhạt:

- Con tiện tỳ này dám trở mặt với ta, theo quy luật của bản đảo chủ thì sẽ xé xác ra làm trăm mảnh. Người xử trí như vậy cũng còn nhẹ đó.

Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ nói:

- Đa tạ đảo chủ!

Vừa dứt lời, ông ta dùng mũi giày móc một đá chộp nhoáng lại khiến cho thân hình của Quyên Quyên bắn ra ngoài hơn trượng.

Liếc con mắt độc nhõn sang Đường Luân, ông nói lạnh lạnh:

- Ta dùng gậy sắt mà giết mi thì không thích thú, ta dùng Kim câu của ta móc vào thịt của mi ra từng mảnh... từng mảnh... thế mới thú vị cho...

Chính vào lúc mũi Kim câu từ từ kê sát vào ngực của Đường Luân thì bên tai của ông ta chợt vang lên có tiếng buồm đi trong gió, và tiếng thuyền lướt sóng ào ào...

Thất Hải Bá Vương giật mình, ngẩng đầu nhìn sang be thuyền, thấy cách đó chừng mười trượng ngoài kia, sau làn sương mờ ẩm đậm, có một chiếc thuyền đầu rồng đang phăng phăng lướt sóng, tiến về phía này.

Trước mũi thuyền đứng lố nhố nhiều người khí sắc hiên ngang, tinh thần sung mãn.

Ông ta thâm nghĩ, hay là cứu binh của Độc thư sinh đây, ta phải giải quyết thẳng này trước đã.

Thế là thanh gậy sắt trong tay lão thẳng tay giáng xuống một đòn cực mạnh.

Một mùi hương thoang thoảng phất ngang qua mũi, Kim Ngọc Kỳ Hương nhẹ nhàng lướt tới, dùng một ngón tay của bà ta vuốt nhẹ lên thanh gậy sắt, mồm khẽ nói:

- Khoan!

Thất Hải Bá Vương tự cho mình là một người có sức mạnh như thần, nhưng bị cái vuốt nhẹ của Kim Ngọc Kỳ Hương mà làm cho thanh gậy sắt phải dừng phắt ngay lại.

Ngắm nhìn con người có một sắc đẹp cao sang, tao nhã, nhưng trong lòng xảo trá đa đoan như Kim Ngọc Kỳ Hương, bất giác trong lòng lão cả sợ.

Kim Ngọc Kỳ Hương thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, bà nở một nụ cười lạnh nhạt, nói rằng:

- Khoan đã... chúng ta hãy đối phó với một vị thượng khách mà trăm năm mới có dịp chạm mặt một lần trước đã.

Thất Hải Bá Vương giật mình, quay đầu lại ngắm nhìn chiếc thuyền đang phăng phăng lướt sóng mà trong dạ bàng hoàng nghi ngại.

Kim Ngọc Kỳ Hương thừa cơ hội hấn đang lo ra, thò tay mở chiếc Kim Hồ Lô trên vai của Đường Luân xuống.

Và hai chiếc thuyền từ từ cặp sát vào nhau.

Một tiếng cười xé toang bức màn âm u trên mặt biển, và một chiếc bóng mờ từ bên kia bay vút lên.

*

* *

Chiếc bóng mờ đó là ai? Chúng ta hãy tạm gác qua một bên.

Đây nói về phần Hải Ma sau khi chia tay với đứa con gái cưng của mình, trở thuật phi hành chạy vù vù đuổi theo Vô Hồn tông chủ.

Thân pháp của hai người này thấy thuộc hàng thượng thừa, trong chớp mắt đã lướt một quãng đường dài. Hai người đã đến trước một bãi cát chạy menh mông vô tận.

Hải Ma cười ồ ồ nói:

- Thằng họ Ma kia! Sao không dừng chân lại để đấu chiến một trận cho một mất một còn!

Bất thành linh, Ma Đại Nhân dừng phắt chân lại, nhanh như chớp, đánh nghịch về phía sau một đòn dữ dội. Một luồng khí giá lạnh ập vào mặt của Hải Ma.

Đồng hải ma quân quả thật là danh bất hư truyền, đã có chuẩn bị từ trước, vội vàng nạt lên một tiếng, vung hai ống tay áo ra chống trả.

Hai luồng cương khí ào ào thổi tới như hai luồng cuồng phong, như hai lượn sóng dữ Chop tới.

Một tiếng bộp rợn người vang lên, dường tượng như tiếng sắt thép va chạm vào nhau. Cát vàng bay lên cuộn cuộn, cao hơn một trượng...

Hai bàn chân của Ma Đại Nhân tức tốc lún sâu vào mặt cát đến quá gối, còn Liên Hải Thiên thì bật ngược trở về hơn ba trượng, do đó mà biết rằng công lực của hai người này ngang ngửa với nhau.

Bốn con mắt gườm nhau như hai con thú dữ rình mồi.

Thình lình nạt lên một tiếng, Ma Đại Nhân nhảy vù ra khỏi mặt cát, cười hênh hếch nói rằng:

- Thằng họ Liên kia, bản lĩnh của mi chưa phải là đối thủ của ta đâu. Nhưng mà... trước khi ta đưa mi về cõi vô hồn, ta hỏi mi, mi luyện võ đã được bao lâu rồi. Mi tìm được một phương pháp gì mà có thể làm cho mi trẻ mãi không già?

Liên Hải Thiên buông ra một tiếng cười ngạo mạn, trả lời:

- Nói cho mi biết cũng không sao, thằng họ Liên này theo lẽ chưa đầy năm mươi tuổi, luyện công cũng chưa đầy năm mươi năm. Nếu mà ta lớn tuổi thì đâu có để cho hạng tà ma quỷ quái như mi hoành hành ngang dọc.

Ma Đại Nhân nạt:

- Câm mồm lại! Bản tông chủ đã diệt hết nhân tánh, suốt ngày trầm tư, mặc tưởng để nghiên ngẫm võ công, tốn không biết bao nhiêu thời giờ mới luyện được Vô thượng đại pháp, Ngũ khí triều nguyên...

Liên Hải Thiên ngửa cổ cười khà khà, vuốt râu nói:

- Võ học bao la vô tận, như mi đây chỉ dò dẫm mới có một đoạn đường, hà tất phải tự cao tự đại.

Ma Đại Nhân biến sắc, hầm hừ nói:

- Bản tông chủ không tin rằng ta đã nhìn vào vách, nhập định tham thiền suốt hai con giáp mà lại thua mi.

- Thằng họ Liên này trong lúc luyện công đã tốn rất nhiều tâm huyết. Con người như mi làm sao hiểu thấu khổ công của ta.

Ma Đại Nhân cười hậm hực:

- Hay lắm! Ta xin thọ giáo vài hiệp!

Liên Hải Thiên ngửa mặt nhìn trời, thái độ cực kỳ ngạo mạn, lơ đãng nói:

- Mi cứ tự tiện...

Thế là, trên bãi biển mênh mông vô tận này lại bao trùm một bầu không khí nặng nề, cơ hồ như nghẹt thở.

Từng cơn gió nhẹ thổi rì rào, hòa lẫn trong tiếng sóng vỗ vào bãi biển, tạo nên âm thanh thật là huyền diệu...

Ánh trăng mờ nhạt chiếu vào gương mặt lạnh lùng của Ma Đại Nhân trông thật là kinh rợn.

Cặp mắt của Liên Hải Thiên tỏa ánh sáng xanh rờn trong đêm vắng, trải qua một thời gian kéo dài sự im lặng nặng nề...

Bỗng trong cặp mắt của Liên Hải Thiên tỏa ra một thứ ánh sáng cực kỳ kinh rợn, sát khí đằng đằng, ông ta lạnh lùng nói:

- Đồ tà ma ngoại đạo, đừng đóng kịch mà qua mắt ta... đỡ!

Thế rồi hai bàn tay của lão ta tung ra một đòn nhanh như điện chớp, cương khí nổi dậy ào ào, sức mạnh thật vô song. Tiếng bàn tay đi xé gió, nghe như tiếng rống ngân biển bắc, cộp rống non nam...

Hai thân hình của hai tay cao thủ, trong chớp mắt kết hợp vào nhau một khối, cả hai đều có ý muốn đẩy đối thủ của mình vào vòng tử địa.

Một tiếng "bùng" kinh sợ vang lên giữa bãi biển im lìm.

Và cả hai thấy đều loạng choạng lùi lại hai bước, nhưng sau khi ghì chân đứng vững, hai người đồng thanh hô lên một tiếng vang trời rồi xáp chiến vào nhau dữ dội.

Lần này, cả hai thấy đều dùng Tiểu cầm nả thủ, đánh xáp lá cà với nhau, tung ra những đòn trí mạng.

Hai bàn tay của Liên Hải Thiên múa lên vùn vụt như hai chiếc câu liêm bén nhọn, móc vào những yếu huyệt khắp toàn thân của đối thủ.

Còn Ma Đại Nhân thì truyền sức mạnh vào hai bàn tay khắng khiu của mình, trở nên cứng rắn như những chiếc móc sắt làm bằng thép nguội, vừa phá vỡ những đòn của Hải Ma, vừa thỉnh thoảng chộp vào yết hầu, vào hông, vào huyệt Khí hải vào huyệt Đan điền. Thỉnh thoảng ông ta lại lòn ra phía hậu, tấn công vào hậu tâm của đối thủ.

Thân pháp của đôi bên cực kỳ thần tốc, hai thân hình cơ hồ gắn dính vào nhau, đòn lạt trở ra liên miên bất tuyệt.

Mỗi một thế võ thấy đều là những miếng dày công luyện tập, nếu đối phương chỉ thờ ơ trong đường tơ kẽ tóc thì phải suốt đời mang hận.

Sau một loạt tấn công dữ dội, nhưng cả hai thấy đều không lộ vẻ mệt nhọc, càng đánh càng hăng.

Ma Đại Nhân hậm hực hỏi rằng:

- Đường võ của các hạ tên gì mà lợi hại thế?

Liên Hải Thiên nghiêng răng kèn kẹt, trả lời:

- Con tầm đến thác mới hết giảng tơ, ta sẽ liều chết với mi đến hơi thở cuối cùng...

Ma Đại Nhân trả lời bằng một chuỗi cười hềnh hếch, âm u độc hiểm khôn cùng.

Lúc bấy giờ gió bắt đầu thổi mạnh, từng đợt... từng đợt hải triều tự ngoài xa tít tận chân trời rầm rộ đuổi nhau tận nơi bãi biển, vỗ rào rào trên bãi cát mênh mông...

Thỉnh thoảng một lượn sóng thần phủ vào hai tay cao thủ đang đấu chiến tung bừng, càng làm cho khung cảnh trở nên hào hùng, đầy sắc máu.

Gió biển lại thổi giật từng cơn.

Nước biển lại dâng lên cuộn cuộn.

Mực nước bờ lầy.. bờ lầy lên bãi cỏ. Nó bắt đầu ngập đến mắt cá của hai người. Những bước đi mạnh bạo của hai tay cao thủ làm cho nước bắn tung tóe, cát đỏ hòa trong nước biển nổi lên một màu vàng rùng rợn.

Những thế võ của hai bàn tay đối thủ càng lúc càng găng. Càng về khuya càng thêm mạnh bạo, thật phù hợp với khung cảnh giông tố bão bùng trên mặt biển...

Cuộc đấu chiến càng lúc càng thêm sôi động...

Nước biển càng lúc càng dâng lên cao...

Từ mắt cá rồi lần lần đến ống quyển và lên tới gối...

Liên Hải Thiên và Ma Đại Nhân lúc bấy giờ như hai con rồng thiêng đấu chiến với nhau từng bùng giữa khoảng trời cao biển rộng...

Sóng vỗ tung trời...

Bọt bay trắng xóa...

Hai con rồng thiêng vẫn lồng lộn với nhau một cách hãi hùng.

Bất thành linh, Liên Hải Thiên nạt lên một tiếng. Tiếng nạt của ông ta át cả sóng gầm gió thét.

Rồi chuyển hết sức bình sanh tung ra một đòn Hoàn phi bát mã. Ma Đại Nhân táng đởm kinh tâm, tức tốc xử một đòn Pháp sư thuyết pháp để chặn lại.

Bốn bàn tay sắt thép gắn liền vào nhau để trao đổi hai luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Nước đã ngập sâu tới lưng quần, sóng vẫn gào thét, ào ào tràn tới, bầu trời sa sầm xuống. Giữa không trung hiện lên vài tia chớp ngoằn ngoèo như muốn rạch thủng bức màn đêm tối âm u...

Hai tay đối thủ đứng sừng sững như phong tượng thép giữa cơn giông tố bão bùng...

Hai cặp mắt long lên như điện, trao đổi với nhau hai cái nhìn đằng đằng sát khí.

Trong trí của hai người thấy đều nảy ra một ý nghĩ như nhau:

- Thừa lúc nước biển chưa ngập lên tận cổ, ta hãy dùng nội lực để đè bẹp đối phương, quyết một trận kẻ còn người mất...

Ma Đại Nhân vốn sinh trưởng từ phương bắc, lẽ tự nhiên rất sợ nước, nhưng mà... Liên Hải Thiên vốn là một người xuất thân trên mặt biển, lẽ tự nhiên rất sành về việc bơi lội...

Tiếc thay, lúc bấy giờ tâm tư của ông ta đang rào rạt vì mãi lo nghĩ đến việc an nguy của đứa con gái cưng của mình là Bích Cơ...

Ma Đại Nhân khôn ngoan lắm, đã đọc qua ý nghĩ đó trong ánh mắt Hải Thiên. Giữa cơn gió gào sóng thét, ông ta gằn giọng:

- Ha ha ha... hai ta dường như là một bên nửa cân, một bên tám lạng. Nếu cứ kéo dài cuộc đấu chiến ta e rằng cả hai thầy đều bị sóng thần cuốn đi mà vùi thây vào bụng cá!

- Hừ!...

- Các hạ dường như còn một người con gái nhan sắc tuyệt vời đang bị vây khốn trong Ma quân viện?

- Câm mồm lại!

- Ha ha ha... Dưới tay ta còn mấy trăm tay cao thủ, thầy đều rèn luyện võ nghệ đến mức cao siêu tuyệt đỉnh...

Liên Hải Thiên lại nạt:

- Câm mồm lại!

Ma Đại Nhân vẫn lạnh lùng hiểm ác, lẩm bẩm nói:

- Hai đứa chúng ta cùng nhau đấu chiến giữa một nơi trời nước muôn trùng này để cho một trang giai nhân tuyệt sắc phải lọt vào vòng nguy hiểm của Vô Hồn tông thật là một điều đáng tiếc... Ha ha ha... Nhưng mà ta đã truyền cho thủ hạ của ta trò chuyện tâm tình với Bích Cơ Ma Nữ, mi cứ yên chí mà thi thố bình sanh sở học với ta!

Hải Ma gầm lên:

- Đồ súc sanh!

Bất thành linh Ma Đại Nhân buông ra một tiếng cười kinh rợn. Pháp sư thuyết pháp bất thần bỗng đổi sang Ma công đàm qui, phá vỡ đòn Hoàn phi bát mã của Hải Ma một cách cực kỳ hung bạo.

Trong lòng bàn tay của lão, tràn sang một luồng cương khí mãnh liệt vô song, thể như những đợt hải triều ngoài trùng dương biển cả, đàn áp hết tất cả sức mạnh của Hải Ma.

Liên Hải Thiên trở hết sức bình sanh kháng cự.

Trong giờ phút nguy nan cùng cấp đó, hình ảnh của đứa con gái cứng vẫn hiện ra trong trí làm cho tâm tư của ông ta rộn ràng bất nhất, từ chỗ đan điền, một luồng hơi nóng tỏa ra mãnh liệt, mồ hôi trán toát ra đầm đìa...

Lòng bàn tay của lão bỗng nhiên âm u lạnh lẽo, máu huyết cơ hồ ngưng trệ, rõ ràng ưu thế đang ngã về phía Ma Đại Nhân. Liên Hải Thiên than thầm trong bụng.

Ông ta tiếc rẻ vô cùng, chỉ vì một phút lo ra mà để cho Ma Đại Nhân nắm phần chủ động.

Mưa bắt đầu rơi lác đác...

Sóng càng bủa càng to...

Cơn phong ba bão táp cơ hồ như muốn nuốt trôi lấy hai kẻ tử thù vào lòng biển cả...

Ma Đại Nhân nở một nụ cười đầy nham hiểm:

- Thằng họ Liên kia... mi nghĩ sao?

Câu hỏi chưa dứt thì ông ta bất thành linh dùng một thế Cương thi bá nguyệt, phá vỡ một đòn tấn công của Liên Hải Thiên, dùng khuỷu tay trả một đòn cực kỳ hiểm ác vào cườm tay trái của đối thủ.

Trong lúc đó thì bàn tay kia của lão vung ra một đường thần tốc, hai ngón tay của lão như hai lưỡi gươm, móc hai đường vào huyết Cự quang và Hải định.

Liên Hải Thiên gầm lên một tiếng vang trời, bất thành linh thân hình công rút lại theo phép Túc Cốt thuật, vung ngược bàn tay lên và rùn vai xuống để tránh đòn của đối thủ.

Ma Đại Nhân đôi mắt đỏ hào quang, gầm lên một tiếng, dùng hai bàn tay chém sả hai đường dữ dội vào thân hình của Liên Hải Thiên.

Liên Hải Thiên chuyển hết sức bình sanh, dùng một thế Bát phương phong vũ để kháng cự...

Nhưng ông ta chỉ biết rằng ông sức đã cùng, lực đã kiệt, nẩy nội lực mà toát ra một chút nữa thì cũng đủ trao mạng mình cho đối thủ, vĩnh viễn bước sang bên kia thế giới.

Đang lúc tình thế cực kỳ nguy hiểm, chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, đường quyền ngọn cước của Liên Hải Thiên đã hoàn toàn bị khống chế, cơ hồ đến tìm cách rút bàn tay ra để tự vỗ vào thiên linh cái của mình để tự tử, ngộ hầu bảo toàn danh dự của mình cũng không còn kịp nữa.

Chính vào lúc đó thì gió biển vẫn nổi lên ào ạt, từng đợt sóng ào ào tràn tới.
Bỗng từ trên mỏm núi gần đó xuất hiện mấy chiếc bóng đen...

--- o O o ---